

der vil få til opgave at fremkomme med forslag om fælles regler for al sterilisation, og da bl. a. socialministeriet og åndssvageforsorgen er repræsenteret i denne kommission, har udvalget, der har drøftet sterilisationsproblemet, undladt at føre disse drøftelser til ende. Man overlader det derfor til sterilisationskommissionen at fremkomme med forslag til revision af de gældende regler i åndssvage-lovens §§ 6-9 om sterilisation.

I tiden efter ikrafttræden af en ny åndssvage lov og til de eventuelle nye sterilisationsregler træder i kraft, foreslås det, at de i 1934-lovens §§ 6-9 gældende bestemmelser opretholdes, dog således at disse regler optages til revision senest i folketingsåret 1962-63.

VI. Betalingsregler.

Der er af åndssvageudvalget fremført en række synspunkter, der taler for, at åndssvageforsorgen tilbydes uden betaling, når det drejer sig om personer under 18 år. Da de gældende betalingsregler, forsorgslovens § 69 og lov nr. 77 af 14. marts 1934 om fastsættelse af betalingen for anbringelse af personer, der undergives særforplejning, imidlertid er fælles for alle særforplejningsgrene, har udvalget ikke ment at burde stille forslag til revision af disse bestemmelser.

Lovforslaget går ud på, at al observation af åndssvage ydes vederlagsfrit, at der som under børneforsorgen indføres hjemmel til at undlade at opkræve betaling for åndssvage, der er fyldt 15 år, og at al åndssvageforplejning, der ikke kræver indlæggelse på institution, ligeledes tilbydes uden betaling.

Vedrørende lovforslagets enkelte bestemmelser skal man ud over at henvise til de indledende bemærkninger bemærke følgende:

Til § 3.

Bestemmelsen om forsorgens virksomhed er kun foreslået lovfæstet som en rammebestemmelse, idet det forudsættes, at åndssvageforsorgen til enhver tid må råde over de fornødne institutioner og andre hjælpeforanstaltninger, som anses for hensigtsmæssige.

Til § 4.

Centralnævnets opgave vil blive at afgøre sager om iværksættelse og ophør af forsorg i de tilfælde, hvor pågældende ifølge § 10 er forpligtet til at modtage hjælp fra forsorgen, men ikke ønsker at modtage denne hjælp. Nævnets afgørelser vil kunne forelægges domstolene til prøvelse, jfr. § 11. Spørgsmålet om den form, hvorunder en åndssvag bør

anbringes inden for åndssvageforsorgens rammer, kan ikke forelægges nævnet — og i overensstemmelse med nugældende regler ej heller domstolene — til prøvelse, men kan påklages ad sædvanlig administrativ vej. Det samme gælder sager, hvor der klages over, at der er nægtet en person hjælp fra forsorgen.

Til § 5.

Det er forsorgen — d. v. s. overlægen i samråd med den pædagogiske og sociale ledelse — som efter et konkret skøn i det enkelte tilfælde tager stilling til, om hjælp kan ydes. Som foran ad § 4 anført kan dette spørgsmål påklages ad sædvanlig administrativ vej.

Til § 6.

Efter de hidtil gældende bestemmelser har „anmodning om inddragelse af en person under forsorg“ kunnet fremsættes af en række i loven nærmere angivne personer og myndigheder, herunder vedkommende åndssvageanstalts ledelse og anklagemyndigheden som vilkår for frafald af tiltale. Disse bestemmelser foreslås ophævet som overflødige, da alle, der har en naturlig forpligtelse til at tage sig af den åndssvage, såsom ham nært stående personer, børneværnsudvalg, sociale udvalg og anklagemyndigheden som vilkår for tiltalefrafald, jfr. retsplejelovens § 723, må kunne tage initiativ til, at der ydes pågældende hjælp. Forsorgen må også selv kunne tage sådant initiativ, ligesom det foreslås, at det i loven udtrykkeligt udtales, at den åndssvage selv kan søge om hjælp.

At bestemmelsen om anklagemyndighedens forudgående samtykke til hjælpens ophør ikke foreslås opretholdt er anført i de almindelige bemærkninger under V. 1.

For så vidt angår de før denne lovs ikrafttræden meddelte tiltalefrafald på vilkår af pågældendes inddragelse under åndssvageforsorg, bør forsorgen så vidt muligt indhente anklagemyndighedens udtalelse, før udskrivning finder sted.

Det foreslås, at ansvaret for, at forsorgen oplyses, når betingelserne for forsorgens opretholdelse ikke længere er til stede, henlægges til vedkommende overlæge, hvilket er i overensstemmelse med reglen i § 7 i lov af 13. april 1938 om sindssyge personers hospitalsophold.

Til § 7.

De foreslåede regler om indberetning svarer til de regler, der i § 257 i bekendtgørelse nr. 321 af 19. december 1957 af lov om offentlig forsorg er fastsat for talelidende, og til bestemmelsen i § 3 i lov nr. 117 af 11. maj 1956 om foranstaltninger vedrørende blinde og stærkt svagsynede.